

אני הייתי הילד

הבהובי עיר

הִסְמִין מְשִׁלִּיךְ עָלַי אֶת רִיחוֹ –
שְׁמִיכָה כְּבֵדָה.

אורות רחוקים על תְּרָנִים גְּבוּהִים
מִהֶבְהָבִים בְּצֶפֶן שְׂאִישׁ אֵינוֹ פּוֹתֵר.

צִדְפוֹת אוֹטוֹבוּס מוֹאֲרוֹת וְרִיקוֹת
חוֹצוֹת אֶת הַשְּׂדֵרָה.

הָרוּחַ מְסַתַּבֶּכֶת בֵּין עֲנָפֵי
הַפִּיקוּס, מְרַעֵידָה אֶת גּוֹפִי.
תֵּל אָבִיב נִמְסָה מִהֶמְלָה וְאַהֲבָה.
הִיא מִהֶבְהָבֶת בְּתוֹכִי הַלֵּילָה.

הַסֶּפֶסֶל מְנַסֶּה לְהַצְנִיעַ אֶת בְּדִידוּתוֹ.
אֲנִי מְצַטְנֵף לְתוֹכוֹ כְּמוֹ גּוֹר,
מְצַמְצֵם מֵעָלַי אֶת הָעִיר
הַסְּמִיכָה.

הִסְמִין מְשִׁלִּיךְ עָלַי
שְׁמִיכָה כְּבֵדָה.

הנסיעה

שֶׁטָנוּ דֶּרֶךְ חֲרָכֵי הָעִיר
אֶל הַסְּמָטוֹת הַכִּי פְּרִיכוֹת,
לְכוּדִים בְּתוֹךְ קָלְפוֹת גּוֹפְנוֹ,
מִבְקָשִׁים סֶדֶק דֵּק לְהַמְלִיט.

בְּכָל פַּעַם שֶׁהִבְטַתְּ בְּמִרְאָה הָאֲחֹרִית
צִלָּלִים נִגְעוּ בְּפָנֶי הַיֶּלֶד,
כְּלָטִיפֹת קִדְרוֹת מַעַל הַהָרִים.

אֲנִי הֵייתִי הַיֶּלֶד
וְהַנְּסִיעָה הָהִיא מַעוֹלָם לֹא הִסְתִּימָה;

חֲכוּךְ הַצְּמִיגִים מוֹסִיף לְאַלְחֵשׁ,
רֶטֶט הַזְּכוּרֹן עוֹד מְטַפֵּס בְּמַעֲלֵה הַגֶּב.

גַּם הַיּוֹם אַתָּה מְחַפֵּשׂ אֶת פְּנֵי בְּמִרְאָה,
מִצְלִיחַ לְרֹאוֹת רַק אֶת הָעֵינַיִם שְׁלִי,
בְּשָׁעָה שְׁאֲנִי אוֹחִז בְּהֶגֶה,
בְּשָׁעָה שֶׁהִצַּל מִמֶּלֶא אֶת הַחֲרִיצִים בְּפָנֶי.
בְּשָׁעָה שֶׁפָּצַע הַשָּׁנִים שְׁלָנוּ זוֹהָר
בְּתוֹךְ הַמְּכוֹנִית.